

Moje soukromí - nekoukat, nešťourat

Když se řekne soukromí...nevím proč, vzpomenu si na pojem soukromý pozemek. Místo, kam nikdo jiný krom jeho vlastníka nesmí, kam mají nepovolané osoby přístup zakázán. Každý takový majitel pozemku si ho chrání. Nějak tak bychom si měli chránit své soukromí. Netvrdím, že je k tomu potřeba zbraní. Ale soukromí je pro nás důležité. Zvláště v době, kdy je ho čím dál tím méně. O Česku se tvrdí, že je to nejsledovanější stát v Evropě. Jsme takový velký Big Brother... To není k smíchu. Skoro na každém rohu dnes najdete nějakou kameru. Ať už je to na nějaké ulici, v bance, na úřadě, v obchodě nebo u nějakého domu. A kamer bude čím dál tím více. Domorodci v pralesích se nejspíš se svým strachem z foťáků a kamer strefili přímo do černého. Sice nám kamery nekradou duši, ale kradou nám naše soukromí. A není to skoro to samé? Vrcholem všeho byl nedávný incident, kdy policejní kamera několik měsíců snímala okno soukromého bytu. Takže už ani doma nemáme záruku, že nám nikdo nenahlíží do soukromí. A další případ za všechny. Kamarád mého taťky pracuje u firmy, která do podniků instaluje kamery. Prozradil taťkovi, že mnozí vlastníci takovýchto podniků chtějí kamerový systém proto, aby mohli tajně sledovat své zaměstnance, zda je neokrádají. Asi už jediné místo, kam nezasahuje technika a kde se můžeme ještě skrýt, je naše hlava. Přesněji mozek, který funguje jako sejf, jenž střeží všechna naše tajemství a myšlenky. Mnozí lidé si své myšlenky zapisují do deníků. To je sice hezké, ale nedoporučuji to. Psala jsem si sama jeden takový deník. Moje mamka, která mi ho sama koupila, mi v něm četla. A ještě si nepřipadala provinile. Deník šel do koše, protože ztratil svůj význam. Po tom všem se mi do mysli vkrádá otázka: existuje dnes vůbec soukromí? Není to už jen bezvýznamný pojem?